

ških kapah. Bil je z neko družino na deželi pri Berlinu. Zvečer pridejo v Charlottenburg, ko je ravno truma vojakov proti Berlinu odrinila. Bilo je že pozno in k hudemu vremenu se je napravljalo, toraj je tudi družina hitela domú. Ko so vojake došli, je bila že taka tema, da so komaj eden drugega vidili. Zdaj je že hudo vreme bilo za petami, zagledajo, da se vojakom kape na verhu svetijo. Bilo je viditi, kakor da bi bil majhen plamen iz njih švigal. Kmalo plameni z vsih kap zginejo. Pogovarjajo se, kaj da to pomeni, kar se spet pokaže in še lepše se jim svetijo kape. Med tem so pa šli, kdor je hitreje mogel, pa to ni nič lučic na kapah motilo. (Dalje sledi.)

Za poduk in kratek čas.

Oče naš, kteri si v nebesih!

Resnična povest *).

Poslovenil Jože Novomeščanski.

1.

„Mati! mati! čujte kak gromi! Rekli ste mi, kadar sodni dan pride, bo groza! Al se zdaj sodni dan približuje?

Tako govori mali fantiček k svoji materi, pri kateri je spal, ravno ko strašni gromovi bajtico stresajo in žareči bliski tamno nebo razsvetlujejo.

„Sinek moj! môli „Očenaš“, pravi mati, „bo pa Zvečar pri naji, in se ti ne bo treba bati“.

„Oče naš, kteri si v nebesih“, začne otrok moliti s pobožnim sercom, pa pri besedah „kteri si v nebesih“ — pobilskne in zagromi tako strašno, da fantič, ki rokice proti nebu derži in klečé moli, nazaj na posteljo pade — in vse tiho postane po sobi.

„Kaj ti je moj ljubi Tonček!“ — zavpije prestrašena mati — „za božjo voljo ali ne slišiš?“

Dete ne dá odgovora, in je terdo, kot da bi bilo mrtvo.

V tem hipu nekaj na oknu zaropoče, in možk glas zabučí: odprite! Prestrašeni vdovi je le za otroka. Na to okno v čepine razpade, in dve strašne prikazni se v stanico priplazite. Mati, trepetaje po celem životu, se skrije pod odejo in otroka na svoje persi pritisne. Al kmalo jo dva moža zgrabita in jo iz postelje izvlečeta. Pade na kolena in na vse vprašanje je imela samo le en odgovor: „Oče naš, kteri si v nebesih!“

Zdaj se hudobna človeka k mizi vsedeta in čez gerdo vreme kolneta. Potem začne eden kervav nož na beli postelji brisati, drugi pa žakelj poln cekinov odveže in šteje.

„Oče naš, kteri si v nebesih“ — začne zopet mati moliti. — Oba pa ji odgovarjata s kletvo, ter eden pred njo, nož v rokah deržeč, stopi in ji žuga, jo precej predreti, ako bi še kaj klepetala.

In, kakor da bi se nebesa bile o ti grozovitosti razjezile, spet strašno zagromí. Zdaj pa dete oči odpre, globoko zdihne in moli: „Oče naš —“.

Tolovaja na klečečo ženo pisano pogledujeta, da mati valí detetu: „Tiho, tiho bodi, milček! zdaj ne smeš moliti“.

V tem trenutku pa se zasliši pred bajtico močen strel iz puške. Možah mahoma vstaneta in izvlečeta morivno orožje izpod obleke, ter k oknu stopita, pripravljena na bitev. Strel za strelom pade, ena kugla tudi zadene otroka, kteri na vès glas zakriči, mati mu kervavo rano liže. Strel za strelom se ponavlja, da tudi ženo na desni rami zadene; kri kot rudeč studenec iz rane pridere, al ona nič ne mara. „Otrok moj!“ samo še zakliče in „Oče naš, kteri si v nebesih“.

V tem hipu pa je bila cela hišica v plamenu. Strel za strelom se še sliši, žena k vratam teče — skoraj bi jo bil dim zadušil — in iz goreče hiše beži. Še enkrat zakliče: „Oče naš, kteri si v nebesih!“ — pritisne otroka k sebi in omedlí.

2.

V bolnišnici sv. Jerneja ležita dva hudo ranjena moža.

*) Zgodila se je leta 1573 blizu Dunaja.

Pis.

Janez Rot in Juri Berg sta v nekem gojzdu ne deleč od mesta Korneuburga dva tergovca ponoči napadla, umorila in obropala. S premoženjem ubitih bežita v to samotno hišico, da bi tukaj vedrila zavolj hudega vremena.

Neki lovci, kteri so ju bežati vidili, se podvizajo v hišo za njima, in ker sta se silovita na bran postavila, jo zažgó. Močno sta bila ranjena, vlekli so ju iz hiše, jima rane zavezali, in v bolnišnico peljali. Tudi neko ženo, od ktere so mislili, da je z njima zastopljena, so polno ran v ravno tisti kraj prinesli.

Več tednov je preteklo. Žena se ozdravi, pa nikakor se udati noče, da bi tudi ona kriva bila. Nobenega odgovora niso iz nje spraviti mogli; vedno le po svojem otroku poprašuje, kterege so ji vzeli.

Roparja pa terdita, da je žena ta ž njima zastopljena in da ju je že večkrat pod svojo streho vzela. Al Majdalena Greizler — tako je bilo ženi ime — vse tají. Djali so jo celó na „torturo“. Ko so ji perste stiskali, vpije: „Oče naš, kteri si v nebesih!“

Obljubili so ji otroka nazaj dati, če vse pové. Mati slišati, da bo preljubo svoje dete dobila, reče, da je ropanja deležna. Al to je bila le zvijača — niso ji dali otročiča nazaj. Obsojena je bila, da bo s tolovajama vred ob glavo djana.

Zadnjo noč pred smertjo je smela otroka viditi. O kako je bila srečna nesrečna Majdalena! Žarilo se je že, ona pa še nič na smert mislila ni.

Stanovitno se podá na zadnjo pot — k smerti. Od sveta se ločiti ji je bilo tako lahko, od deteta se ločiti pa tako težko. Mirno položi glavo na brun. Že se zabliška rabelnov meč, in že ga vzdigne — zdaj se zadnja iskrica človečnosti vname v sercu grozovitih tolovajev in na en glas zavpijeta: „ona je nedolžna!“ Rabelnu pade meč iz rok, Majdalena pa moli:

„Oče naš, kteri si v nebesih!“

3.

Malo časa potem — po ponovljeni preiskavi — sta bila roparja ob glavo djana. Kmalo pa bi bila po krivični prisegi tudi nedolžna kri prelita.

Svitla kakor sonce je bila nedolžnost Majdalene, in ko je zadnjikrat hudodelnikoma klenkalo, kleči v nekem samostanu neka žena s svojim otrokom in moli: „Oče naš, kteri si v nebesih!“

Bila je Majdalena in njeno dete.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Siska 14. junija. * Ker se dobra žitna letina pričakuje in ker so potihnile naročila iz morske strani, je žitna cena zadnji čas spet enmalo nižja in pri tem bo menda zdaj tudi ostalo, dokler se prav za gotovo ne bo zvedilo: kolikšen bo letošnji pridelk. Iz Laškega, kjer že žanjejo, se sliši, da bo žita več kot srednjo mero. Na Horvaškem žito prav lepo stoji. Prodalo se je pri nas te dni blizo 4000 vaganov pšenice in 10.000 vaganov koruze, pšenica po 4 fl. 20 kr. do 5 fl., pančovaška po 5 fl. 30 do 45 kr., bečkereška po 6 fl. do 6 fl. 20 kr., — koruza po 3 fl. do 3 fl. 24 kr., oves po 1 fl. 52 kr. do 2 fl. V Karlovcu je kupčija precej živa; za malin v Reki je bilo pred nekimi dnevi 2000 vag. bečkereške in 1000 vag. pančovaške pšenice kupljene.

Iz Gorice. *** V pondeljk so došli naš željno pričakovani knez in višji škof dr. Andrej Gollmayr v Gorico. Kakor od vsih strani visokočasten v Ljubljani, tako slovesno sprejemani so bili med potjo po Notrajskem, na Teržaškem in Goriškem, dokler so zdravi in veseli dospeli v Gorico — prihodnje njih stanovališče. Verhnika jih je perva slavno sprejela, potem pa Postojna, ker razun c. k. okrajnega predstojnika, župana in domače duhovšine je tukaj še 16 duhovnov (dekanov, fajmoštrov in kaplanov) iz mnozih krajev Notrajskega jih pričakovalo, kar je milostljivega kneza toliko bolj razveselilo, ker med mnogimi za-